

РЕШЕНИЕ

№ 33681

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав, в
публично заседание на 25.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3891** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена от Г. С. К., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника си адв. Й. жалба срещу Решение № I-2527/21.02.2025 г. на НЕЛК, специализиран състав по хирургични, ортопедични и очни заболявания, с което е постановено, че жалбоподателят е получил наранявания по време на обедната му почивка, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно чл. 130, ал. 1 НК.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, тъй като намира, че получената от него телесна повреда е средна такава, по смисъла на чл. 129 НК, вр. чл. 238, ал. 3 ЗМВР. Счита, че ответният орган не е разкрил обективната истина, не са събрани достатъчно доказателства, които да установят последиците от удара, който е получил жалбоподателят, а именно загуба на съзнание. От решението не може да се установи защо едни твърдения се кредитират, други не. При по-късно хоспитализиране на жалбоподателя се установяват и трайни увреждания на зрението и слуха. Моли за отмяна на решението. Претендира разности.

В съдебно заседание се явява лично и заедно с адв. Й., който поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Жалбоподателят лично посочва, че 13 месеца е с болки, които може да продължат от 3 до 5 години, както и, че в деня след съдебното заседание следва да постъпи отново в болница.

Ответната НЕЛК, представлявана от директора ѝ, чрез процесуалния си представител юк Д., е депозирала административната преписка относно оспореното решение. В становище е посочено, че решението е взето въз основа на медицинска документация, представена от

жалбоподателя пред ЦЕЛК, която е послужила за издаване на МУ № 122/2/11.07.2025 г.
В съдебно заседание не изпраща представител и не взема становище по жалбата.
СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Г. С. К. работи като главен експерт в сектор „Човешки ресурси“ към отдел „Ресурсно осигуряване“ при дирекция „Комуникационни и информационни системи“ /К./ – МВР.

На 28.03.2024 г., около 12:55 часа, по време на обедната почивка, жалбоподателят, след обяд във ведомствения стол на МВР, находящ се в [населено място], [улица], седнал заедно с колежката Б. С.-Т. – главен експерт в същия сектор и отдел, на пейките в двора на министерството, където се заговорили с колеги на съседната пейка – И. С. и И. А.. Малко след това от дървото се отчупило клонче с големина около 25 см и ударило жалбоподателя по главата, вследствие на което потекла кръв от нараненото място.

Придружен от Б. Т., жалбоподателят отишъл до лекарския кабинет в медицинската служба в сградата на министерството, където била установена повърхностна рана в областта на теменната част на главата с големина около 1 см, която вече не кървяла. Установено било, че няма нужда нито от превръзка, нито от консултация с хирург. Направена му била 1 ампула ТАП мускулно. Кръвното налягане на пациента К. било нормално, но предвид факта, че бил леко тревожен му била дадена 1 таблетка валидол сублингвинално. Лекарят преценил, че тази рана не изисква отпуск поради временна неработоспособност и не издал болничен лист. К. останал на работа. Към 15:00 часа, поради болката в главата, се прибрал вкъщи и си легнал. Към 16:30 часа му прилошало и потърсил медицинска помощ в спешното отделение на МИ на МВР. Там бил прегледан от дежурния лекар, като му бил назначен скенер на главата и консултация с невролог. Била му поставена диагноза „Повърхностна травма на окосмената част на главата“, а направеното изследване – КТ на главен мозък – било нормално. Предписана му била почивка, като жалбоподателят отказал хоспитализация.

На 29.03.2024 г., при изпълнение на служебните си задължения, се почувствал зле и решил да отиде за хоспитализация. Бил приет в Клиника по нервни болести на МИ на МВР, където били направени всички необходими изследвания и на 02.04.2024 г. бил изписан, като му били издадени епикризи, резултати от изследвания и болничен лист с диагноза по М.: „S 06.00-мозъчно сътресение, без открита вътречерепна травма“.

С разпореждане № 35325 от 22.04.2024 г. на ТП на НОИ – С. град било прието, че инцидентът с Г. К. е трудова злополука по чл. 55, ал. 2 КСО.

С писмо рег. № 5290р-10087/30.05.2024 г. директорът на дирекция К. при МВР е сезирал председателя на ЦЕЛК при МИ – МВР с искане да даде заключение относно вида на телесната повреда, претърпяна от жалбоподателя К.. Въз основа на това искане ЦЕЛК при МВР в състав: председател д-р Х. – интернист, и членове: д-р Б. – хирург, д-р И. – невролог, д-р Н. – ортопед-травматолог, издава Медицинско удостоверение № 122/2/11.07.2024 г. на основание чл. 238, ал. 3 ЗМВР, с което решаващият състав на ЦЕЛК е приел следното:

- Контузията и повърхностната разкъсно-контузна рана в дясната теменна област, която предвид своята морфологична характеристика не е наложила провеждане на хирургична обработка на раната (зашиване, залепване с БТЛ) са довели до болка и страдание, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно текста на чл. 130, ал. 2 НК.

- Мозъчното сътресение, без открита вътречерепна травма, без клинични и анамнестични

данни от свидетели и медицински персонал за пълна загуба на съзнание по типа на „комоционна кома“, с данни за персистиращи оплаквания – главоболие и общо замайване, с установени от ЕЕГ фокални иритативни прояви двустранно фронтално с превес вляво, без регистрирана епилептиформена активност с комбинирана генеза, симптоми, които не могат да се свържат единствено с удара, получен на 28.03.2024 г., е довело до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно текста на чл. 130, ал. 1 НК.

Медицинско удостоверение № 122/2/11.07.2024 г., издадено от ЦЕЛК при МИ – МВР е оспорено пред АССГ. С определение № 17234/18.09.2024 г., постановено по адм.д. № 7888/2024 г. на АССГ, Първо отделение, 65 състав, съдът е приел, че жалбата на Г. К. е процесуално недопустима, тъй като е подадена срещу акт, който не подлежи на пряк съдебен контрол, доколкото компетентният да я разгледа орган е НЕЛК. По тези съображения съдът е оставил жалбата без разглеждане, изпратил я е на НЕЛК по компетентност и е прекратил производството по делото.

Във връзка с определение № 17234/18.09.2024 г., постановено по адм.д. № 7888/2024 г. на АССГ, Първо отделение, 65 състав, в НЕЛК е образувано административно производство, което е приключило с постановяване на Решение № I-2527/21.02.2025 г. на НЕЛК, специализиран състав по хирургични, ортопедични и очни заболявания, взето въз основа на приложените медицински и други документи, които вече са били събрани от страна на ЦЕЛК, с което е постановено, че жалбоподателят е получил наранявания по време на обедната му почивка, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно чл. 130, ал. 1 НК.

Решението е връчено на жалбоподателя на 26.02.2025 г.

Жалбата е подадена на 05.03.2025 г.

По делото е изготвена комплексна съдебно-медицинска експертиза от вещи лица д-р Г. О. – дм-невролог, д-р Д. М. – УНГ и отоневролог, и д-р Г. Д. – офталмолог. В заключението, вещото лице – невролог, е посочило, че е извършило личен преглед на жалбоподателя на 28.08.2025 г. Посочило е също, че се касае за мъж на възраст, отговаряща на действителната, във видимо добро физическо състояние. Преживял черепно-мозъчна травма с несигурни данни за загуба на съзнание, приет и лекуван за мозъчно сътресение, имал и малка повърхностна рана върху скалпа, която не е наложила лечение. Лекуван в болница двукратно поради продължаващи оплаквания от главоболие, замайване, отпадналост, които свързва с преживения инцидент. Предвид данните от медицинската документация за изразена дискова болест с давност, за което е приемал лекарства, анамнезата за прекарани ЧМТ в детска възраст, вещото лице посочва, че продължаващите оплаквания от главоболие, замайване и нестабилност са с комбинирана генеза – както във връзка с процесното мозъчно сътресение, така и поради наличието на изразени дегенеративни промени в гръбнака, водещи до мускулно-контракtilно главоболие, отразено и в една от епикризите. Оплакванията се поддържат и от тревожно-депресивен синдром, за което е имал назначена терапия с антидепресант, неосъществена пълноценно от пациента. Вещото лице посочва, че се касае за състояние след прекарано мозъчно сътресение без сигурни данни за загуба на съзнание. Повърхностната рана на теменната част от скалпа, неналожила хирургична обработка, е причинила болка за 10-15 дни и към момента на прегледа от вещото лице няма видими последици от това нараняване, като за уместно е посочено да бъде проведена специализирана консултация във връзка с тревожно-депресивния синдром на жалбоподателя и реално провеждане на съответната терапия.

В заключението, вещото лице – офталмолог е посочило, че от проведения Я. на пациента К. с дата 13.08.2024 г. ясно е описано състоянието на черепно-мозъчните нерви, селарната област,

както и орбитите като нормални. При проведената офталмологична консултация от д-р Д. на 14.08.2024 г. не са открити патологични изменения в очния статус с изключение на участъци с намалена светлочувствителност в зрителното поле на лявото око. От проведения КТ изследване на глава в МБАЛ „С. Н.“ по време на престоя на жалбоподателя (03.02.2025 г. – 08.02.2025 г.) повторно се установява нормален КТ в селарната област, параселарните структури, орбитите и орбиталното съдържимо. Базирайки се на проведените образно-диагностични изследвания след инцидента, претърпян от К. през март 2024 г., не се установява абнормално функционално и анатомично увреждане в зрителното възприятие. Вещото лице посочва още, че в резултат на извършения от него офталмологичен преглед на 12.09.2025 г., след снемане на анамнезата, жалбоподателят разкрива няколко новопоявили се очни симптома от края на 2024 г. и началото на 2025 г., които постепенно се задълбочават – смущение в зрението (ЛО>ДО), фокусирането на далечни обекти, което датира от малко по-малко от година, както и периодично появяване на светкавици в ЛО. От прегледа вещото лице е установило намалено зрение в двете очи, както и намалена светлочувствителност след провеждане на Компютърна Периметрия (на фона на голям брой технически грешки от страна на пациента), като в заключение липсват обективни данни от проведените изследвания за такова нарушение (О., оглед на преден и заден очен сегмент в норма). Вещото лице посочва и, че посттравматичната загуба на зрение най-често се проявява веднага или до няколко седмици след инцидента.

В заключението, вещото лице – УНГ специалист и отоневролог, е посочило, че жалбоподателят е прегледан и са проведени необходимите изследвания за диагностично уточняване в УНГ кабинет на УМБАЛ „Св. И. Р.“ – [населено място], на 05.09.2025 г. От приложената по делото документация и проведения преглед и изследвания вещото лице е установило, че се касае за двустранно намаление на слуха /ляво ухо-48 Дб., дясно ухо – 30 Дб/, считано за умерена загуба на слуха за ляво ухо и лека за дясно ухо, което може да се приеме като следствие на настъпилата травма, придружено от отоневрологичен синдром – Комбиниран /кохлеовестибуларен/ в стадий на субкомпенсация на фона на предхождащи промени в шийна област /многоетажна дискова болест в цервикалния и лумбосакралния отдел. М. шиен отдел /10/2014 г./ - дискова херния С3С4 вляво, медианни дискови протрузии С5С6 и С6С7. Начални несъответстващи на възрастта дегенеративни промени /и данни от М. от 13.08.2024 г. – единични глиозни фокуси. Нормално изобразяване на интракраниалните мозъчни съдове.

В съдебно заседание, вещото лице Д. пояснява, че проведеното изследване е такова, правено на жалбоподателя през м. август 2024 г. Изследването е субективно и касае светочувствителността в ретината. Грешки в такова изследване е нормално да има, като в случая те са над допустимите, като няма обективни отклонения от нормалния очен статус.

В съдебно заседание, вещото лице М. пояснява, че 48 Дб. означава трайно намаление на слуха, като за ляво ухо, по данните за изчисление на експертизата, за трайно намаление се смята умерена загуба на слуха, а за дясно ухо – лека загуба на слуха. Слухът не може да се възстанови, поради което загубата е трайна.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Решение № I-2527/21.02.2025 г. на НЕЛК, специализиран състав по хирургични, ортопедични и очни заболявания, с което е постановено, че жалбоподателят е получил наранявания по време на обедната му почивка, довели до разстройство на здравето извън

случаите на чл. 128 и чл. 129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно чл. 130, ал. 1 НК.

Жалбата е допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от лице, имащо правен интерес от оспорване на решението, като адресат на акта и доколкото процесното решение засяга негов законен интерес да получи обезщетение по чл. 238, ал. 1 ЗМВР. За спазен съдът приема и преклузивният 14-дневен срок за подаване на жалба при наличието на данни по известие за доставяне за дата на съобщаване на ЕР на НЕЛК на жалбоподателя К. на 26.02.2025 г. и за подаване на жалбата чрез НЕЛК на 05.03.2025 г.

Разгледана по същество, е основателна.

По съответствие с процесуалните правила.

Разпоредбата на чл. 238, ал. 1 ЗМВР предвижда, че на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се заплаща обезщетение в размер на 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Според чл. 238, ал. 3 ЗМВР видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия /ЦЕЛК/, а обстоятелствата, при които е причинена или при които държавният служител е загинал, се удостоверяват от прекия ръководител. Съгласно чл. 99, ал. 2 от Правилника за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи, ЦЕЛК е орган на медицинската експертиза за служителите на МВР със статут на териториална експертна лекарска комисия /ТЕЛК/ по смисъла на чл. 103 от Закона за здравето. По силата на чл. 112, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето обжалванията и възраженията на заинтересованите лица срещу решенията на ТЕЛК се правят пред НЕЛК. Аналогичен е и текстът на чл. 63, ал. 1, т. 3 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи /ПУОРОМЕРКМЕ/. Решенията на НЕЛК, от своя страна, се подчиняват на режима на обжалване, въведен с чл. 112, ал. 1, т. 4 от Закона за здравето, а именно пред административния съд, в чийто район се намира постоянният или настоящият адрес на жалбоподателя по реда на АПК. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 4 от ПУОРОМЕРКМЕ.

В настоящия случай процесното решение е постановено от компетентен орган – НЕЛК, специализиран състав по хирургични, ортопедични и очни заболявания, определен съобразно водещата диагноза, в съответствие с разпоредбата на чл. 49, ал. 1 от ПУОРОМЕРКМЕ. Спазено е изискването по чл. 18, ал. 3 от ПУОРОМЕРКМЕ в специализирания състав да бъдат включени не по-малко от трима лекари, един от които е председател на състава. Предвид това съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на предоставената му власт.

Решението е постановено по документи на основание чл. 43, т. 1 от ПУОРОМЕРКМЕ, поради което не е задължително извършване на преглед на лицето, тъй като НЕЛК проверява правилността на констатациите на ЦЕЛК към предходен момент – този на постановяване на обжалваното решение. Сведенията за фактите от значение за преценка на телесната повреда на освидетелствания се съдържат в наличната медицинска документация, въз основа на която ЦЕЛК е постановила акта си.

Спазена е установената форма от чл. 59 АПК, доколкото Законът за здравето и чл. 49 от ПУОРОМЕРКМЕ не съдържат специални изисквания в тази насока. Издаденото експертно решение е в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити. Мотивирано е в достатъчна степен, че да бъде установена волята на органа.

При постановяването му съдът намира, че не са допуснати нарушения на

административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да водят до отмяната му само на това основание. НЕЛК се е произнесъл по допустима жалба срещу медицинско удостоверение, издадено от ЦЕЛК при МИ на МВР, подадена в срок и от заинтересовано лице – освидетелствания.

По съответствие на решението с материалния закон.

С оспореното решение, НЕЛК специализиран състав по хирургични, ортопедични и очни заболявания, е постановил, че жалбоподателят е получил наранявания по време на обедната му почивка, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно чл. 130, ал. 1 НК.

Както бе посочено по-горе, съгласно разпоредбата на чл. 238, ал. 1 ЗМВР на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер на 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Според ал. 3 на същата разпоредба, видът на причинената телесна повреда се определя от ЦЕЛК, а обстоятелствата, при които е причинена или, при които държавният служител е загинал, се удостоверяват от прекия ръководител, като от последната разпоредба ответникът черпи правомощията си за издаване на актове от категорията на оспорвания.

По делото не се спори относно обстоятелствата, при които е настъпило травматичното увреждане, както и относно неговото естество. Спорен между страните е въпросът за вида на телесната повреда – лека или средна, поради което от основно значение е заключението на комплексната съдебно-медицинска експертиза. От нея се установи, че се касае за състояние след прекарано мозъчно сътресение без сигурни знаци за загуба на съзнание, като травматичните увреждания, получени от оспорвания, са довели до двустранно намаление на слуха /ляво ухо -48 Дб., дясно ухо -30 Дб./, считано за умерена загуба на слуха за ляво ухо и лека загуба на слуха – за дясно ухо, която е трайна, тъй като слухът не може да се възстанови.

Легални определения за видовете телесни повреди се съдържат в НК – чл. 128, ал. 2; чл. 129, ал. 2 и чл. 130, ал. 1, съответно за тежка, средна и лека телесна повреда и същите следва да бъдат приложени към настоящия случай, доколкото в ЗМВР липсва изрична уредба.

На първо място, следва да бъде отбелязано, че причинената контузия на главата и мозъчното сътресение, несъпроводено със загуба на съзнанието, действително съставляват временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 НК) – т. 15 от Постановление на Пленума на Върховния съд /ППВС/ № 3/27.09.1979 г., т.е. те са лека телесна повреда. Постоянното разстройство на здравето, неопасно за живота (разликата с тежката телесна повреда), е увреждане на човешкия организъм, при което се намаляват жизнените му сили или способността на организма да се противопостави на заболявания. Общото разстройство на здравето трябва да бъде непрекъснато и в никой период да не създава опасност за живота на увредения. Сътресението на мозъка, съгласно т. 13 от същото ППВС № 3/1979 г., съставлява средна телесна повреда, само когато е създадена временна опасност за живота. Такава опасност е налице, когато увреденият, в резултат на сътресение на мозъка, изпадне в безсъзнание (кома), макар и кратковременно. В случая се установи сътресение на мозъка без загуба на съзнание, което се третира като лека телесна повреда.

Съгласно чл. 129, ал. 2 НК телесната повреда е средна, ако е причинено трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето;

обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. Изхождайки от данните и доказателствата по делото, настоящият състав на съда намира, че към процесния случай е приложим текстът „трайно отслабване на слуха“.

Следователно, за да бъде съставомерно от обективна страна процесното травматично увреждане по чл. 129, ал. 2 НК, същото следва да е довело до отслабване на слуха и на второ място – това отслабване да е трайно, като двете предпоставки трябва да са налице кумулативно.

Съдебната практика сочи, че „трайно“ означава за период, по-голям от тридесет дни. Предвид заключението на експертизата, както и с оглед наличната по делото медицинска документация, съдът приема, че действително е налице отслабване на слуха, което е трайно, тъй като от датата на злополуката – 28.03.2024 г. до датата на проведените преглед и изследвания за диагностично уточняване по повод назначената от съда комплексна СМЕ – 05.09.2025 г., е минал значително по-голям период от време от тридесет дни, като състоянието на оспорващия е необратимо – слухът му не може да бъде възстановен. В този смисъл, причинената телесна повреда може да бъде квалифицирана като средна по смисъла на чл. 129 НК, доколкото отслабването на слуха е довело до намалена способност на увреденото лице да възприема въздействията на външния свят чрез слуха такива, каквито са в действителност. В тази насока са и указанията, дадени в т. 8 от ППВС № 3/1979 г., според което „Отслабване е налице, когато има намаляване на зрителната или слуховата функция с практическа стойност извън случаите на слепота или глухота“. Следователно, не всяко намаление на слуха може да бъде квалифицирано като средна телесна повреда по смисъла на закона, а само онова, което води до промяна на възприемането на действителността посредством това сетиво. Съгласно приложимата нормативна уредба, а именно Наредба за медицинската експертиза, нормалният социално адекватен слух е налице при слухова загуба до 20 децибела - част Трета, раздел I, т. 1 от Наредбата, което не се отчита като намаление на слуха. При тези нива пациентът може да възприема околния свят чрез слуха дори да е налице чуваемост само със засегнатото ухо, като по медицински стандарт пациентът е социално комуникативен. Тук следва да се отбележи, че при загуба на слуха до 20 децибела на по-добре чуващото ухо, също е налице социално адекватен слух.

В настоящия случай обаче е налице двустранно намаление на слуха – ляво ухо -48 Дб., дясно ухо -30 Дб., т.е. дори по-добре чуващото ухо не попада в диапазона на социално адекватния слух. При констатирана загуба на слуха от 48 децибела, е налице умерена загуба на слуха и случаят попада в обхвата на част Трета, раздел I, т. 3 от Наредбата за медицинската експертиза. Видно от съдържанието на цитираната разпоредба, при умерената загуба на слуха се изпитват трудности в разбирането на разговорната реч, особено на фона на съпътстващ околнен шум, като за да бъде чута речта от телевизия или радио е необходимо допълнително усилване на звука. При констатирана загуба на слуха от 30 децибела е налице лека загуба на слуха - част Трета, раздел I, т. 2 от Наредбата за медицинската експертиза, а именно лицето изпитва трудности при чуването на тиха реч и разговори в шумна обстановка. Доколкото тази умерена загуба на слуха за ляво ухо и лека – за дясно ухо, съгласно заключението на вещото лице – УНГ и отоневролог, може да се приеме като следствие на настъпилата травма, то настоящият съдебен състав приема, че е налице и първата предпоставка, необходима за квалифициране на процесното увреждане като средна телесна повреда.

Предвид изложеното, като е приел, че травматичното увреждане на оспорващия съответства на лека телесна повреда по смисъла на чл. 130 НК, ответникът е приложил неправилно материалния закон и е постановил акта си в несъответствие с целта на закона – правилно определяне на

претърпените от жалбоподателя телесни увреждания, с оглед правилно приложение на последиците от това увреждане, което е основание за отмяна на решението на НЕЛК. Преписката следва да бъде върната на ответника за определяне на вида на настъпилата телесна повреда, съобразно дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона, тъй като този въпрос не е предоставен в правомощията на съда.

По разноските:

Предвид изхода на спора и своевременно направено искане за това, на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143 АПК в размер на 800 лв. за адвокатски хонорар, съгласно договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че уговореното възнаграждение е заплатено в брой при подписване на договора. Дължат му се разноски и за вещи лица в размер на 1621,00 лв. и държавна такса, в размер на 10 лв.

На ответника не се дължат разноски.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № I-2527/21.02.2025 г. на НЕЛК, специализиран състав по хирургични, ортопедични и очни заболявания, с което е постановено, че жалбоподателят е получил наранявания по време на обедната му почивка, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК, което съответства на квалификацията за лека телесна повреда, съгласно чл. 130, ал. 1 НК.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на НЕЛК, специализиран състав по хирургични, ортопедични и очни заболявания, за ново произнасяне, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната експертна лекарска комисия ДА ЗАПЛАТИ на Г. С. К., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от 2 431,00 лв., представляваща разноски по делото за адвокатски хонорар, депозит за вещи лица и държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщението му, чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: